

Путовање за памћење

Да ли сте знали да мали лептири пређу 4000 км? Као и грабљивице, временске непогоде и многе друге нелагоде.

Лептир прво полаже јаје. После четири дана јаје се излеже.

Отварам очи, чујем пудкање, запљускује ме светлост. Ја сам гусеница. Моја прва потреба је потреба за храном, срећом налазила сам се на једном укусном и сочном листу. Када сам га пробала, нисам могла да престанем да једем. Јела сам све што ми се нашло на путу. Јела, и постајала све дебља и дебља. Када сам се најела, приспавало ми се. Склупчала сам се и заспала.

Када сам отворила очи нашла сам се у чаури. Хтела сам да изађем, а када сам изашла, постала сам прелепи шарени лептир. Напокон, ја сам лептир Монарх. О, не, крила су ми изгужвана! Како ћу да их исправим. Почела сам да машем и машем и успела сам да их исправим. Тада сам први пут полетела, било је предивно!

Неки снажни осећај ме је терао у једном смеру, убрзо, срела сам друге лептире. О, не, зашто сам стала, ухваћена сам у паукову мрежу, још један лептир и ја! Паук нас је пустио. Питала сам другог лептира зашто нас је паук пустио, а он је рекао да смо отровне због млечике. О, баш чудно, млечике су ми омиљене. Пут се завршио, положила сам јаје и заспала. Када сам се пробудила, опет сам била у јајету.

Живот се наставља, само у другом облику и на другом месту.